

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.084/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a S. Nagy és Koczor Ügyvédi Iroda (Cím4, ügyintéző: dr. Koczor Péter ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a Lékó és Társa Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr. Lékó László ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 4.M.70.203/2020/21. számú ítélete ellen az alperes 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint külön felhívásra az állam javára 161.400 (egyszázhatvanegyezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. február 12-én kelt 4.M.70.203/2020/21. számú ítéletében kötelezte az alperest kártérítésként elmaradt jövedelem címén 2.817.400 forint és ennek késedelmi kamata, 120.636 forint SZÉP kártya juttatás és 300.000 forint + Áfa perköltség megfizetésére a felperes javára, valamint 176.000 forint eljárási illeték viselésére.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes 2017. október 9-től állt munkaviszonyban az alperessel üzletvezető munkakörben és munkáját az alperes cím5 alatti két - szomszédos - üzletében végezte. A munkaviszony keretében a felperes havonta 250.000 forint alapbérben, 60.000 forint forgalmi jutalékban és 10.000 forint SZÉP kártya juttatásban részesült.

[3] 2019. december 21-én a zárást megelőzően az ügyvezető közölte a felperessel, hogy az online forgalom visszaesése miatt meg kíván válni tőle. Ezt követően december 23-án e-mailben is elküldte felperesnek a felmondást, amelyben indokolás nélkül mindösszesen annyit rögzített, hogy a munkaviszony 30 napos felmondási idővel, 2020. január 21-én megszűnik és a felperes a teljes időre felmentést kapott a munkavégzés alól.

[4] A felperes 2020. január 22-től álláskeresői járadékot vett igénybe és közben próbált elhelyezkedni. Az álláskeresői járadék letelte után munkaszerződést kötött a testvére tulajdonában álló cég1 Kft-vel adminisztrátor munkakör betöltésére, napi 2 órás részmunkaidővel, havi 56.000 forint munkabérért. Az új munkáltató székhelye a felperes lakóhelye, amelyért a felperes – helyesen – 150.000 forint bérleti díjban részesült.

[5] Az elsőfokú bíróság a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdés b) pontja, (2) bekezdése, 65. § (1) bekezdése, 66. § (1)-(2) bekezdése alapján megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Ténykérdésnek tekintette, hogy a felmondásnak indoka nem volt, ezért rögzítette, hogy e körben alperesi állítást vizsgálnia nem kellett, az indok kapcsán szóban közölt tájékoztatás pedig az írásbeli indokolás elmaradása miatt jelentőséggel nem bírt. Megállapította, hogy a jogellenes munkaviszony megszüntetése miatt az alperes kártérítési felelősséggel tartozott.

[6] A 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény alapján az anyagi pervezetés körében kioktatta az alperest arra nézve, hogy a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatosan a bizonyítás a terhére esik. Nem találta megalapozottnak azt az alperesi hivatkozást, hogy a felperes valójában visszaél a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatti helyzettel, holott a referenciájával, kvalitásaival rövid időn belül el tudna helyezkedni.

[7] A felperes által becsatolt iratok alapján megállapította, hogy a felperes a munkaviszony megszüntetésének másnapjától álláskeresői járadékot igényelt, azaz e körben rögtön intézkedett a végett, hogy ne maradjon ellátás nélkül. Rámutatott, hogy a felperes 2020. február 18-án a cég3 Zrt-nél kétszer személyes találkozón vett részt, azonban ez a pályázata eredménytelen volt. Az aktív álláskeresőt alátámasztották a cég4, a cég5., a cég6., valamint a cég7 üzlet vonatkozásában megküldött jelentkezések is. Kifejtette, hogy a felperes az alperesi hivatkozással ellentétben nem járt el felróhatóan azzal, hogy a cég1 Kft-nél helyezkedett el napi 2 órás részmunkaidőben, mivel igazolta azt, hogy azt megelőzően is állást keresett és ezt jelenleg is megteszi és mindez a kárenyhítési kötelezettség

megszegésének sem minősül. Nem számította be a máshonnan megtérült jövedelembe a cég1 Kft által a felperes részére ingatlana bérbeadásáért fizetett bérleti díj összegét, ugyanis abban nem munkavégzéssel összefüggésben részesül a felperes és a bérleti jogviszony már 2018. június 1-től létesült, amely korábbi, mint az új munkaviszony kezdete.

[8] A munkavállalót terhelő kárenyhítési kötelezettség megítélésénél utalt a BH2020.4.119. számú döntésre és hangsúlyozta, hogy amennyiben munkavállaló bizonyítottan a jogellenesen megszüntetett munkaviszonyában betöltött munkakörének megfelelő állást keres, az a kárenyhítési kötelezettség aktív teljesítésének minősül. A felperes által becsatolt álláskeresés kapcsán keletkezett levelezésekből megállapította, hogy a felperes eladó munkakörben igyekezett állást találni, állásinterjúkon vett részt és mérlegelte azt a körülményt is, hogy a koronavírus okozta pandémia gazdasági visszaesést okozott, amely azzal jár, hogy nehezebb ebben a munkakörben elhelyezkedni.

[9] Az összecszerűség tekintetében elfogadta a felperes számításait és az alapbér, valamint a jutalék figyelembevételével számított 3.779.814 forint elmaradt jövedelemből megtérült jövedelemként levonásba helyezte az álláskeresési járadék és munkabér összegét, amely 962.414 forintot tett ki, ezek különbözete, azaz 2.817.400 forint jár a felperesnek elmaradt jövedelem jogcímén, valamint a 120.636 forint összegű SZÉP kártya juttatás is. A 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 8. pontja alapján határozott középátlagos időponttól a késedelmi kamatról.

[10] A pertárgy értékét 2.938.036 forintban állapította meg és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. § (1)-(2) bekezdése, valamint 83. § (2) bekezdése alapján marasztalta a pervesztes alperest a felperes perköltségében. Ennek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint mérsékelt összegben számította, melynek mérlegelése kapcsán figyelemmel volt az ügy kevésbé bonyolult megítélésére, a megtartott tárgyalások számára és a beadott előkészítő iratok mennyiségére. Az alperest a pertárgyérték figyelembevételével az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint számított illeték viselésére is kötelezte.

Az alperes fellebbezése

[11] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes fellebbezése és annak megváltoztatását oly módon kérte, hogy a felperesnek kártérítésként elmaradt jövedelem címén fizetendő összeget 800.000 forintra csökkentse a másodfokú bíróság és az ez alapján módosuló pernyertesség-pervesztességi arányokra figyelemmel a perköltség leszállítását is kérte.

[12] A fellebbezésében mindenekelőtt rögzítette, elismeri azt, hogy jogellenesen szüntette meg az indokolás nélküli felmondással a felperes munkaviszonyát, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által erre figyelemmel kártérítésként elmaradt jövedelem címén megítélt összeg nem helytálló. Az elsőfokú bíróság ugyanis figyelmen kívül hagyta azon előadását,

miszerint az alperesi cég bevétele 2020-ban a koronavírus járvány miatt jelentősen csökkent, továbbá az üzlet 2020. március 27. és május 10. között zárva volt, majd ezt követően augusztus 25-ig napi 4 órában volt nyitva, ezért a tavalyi évben a bolti forgalom 54%-kal csökkent.

[13] Érvelése szerint a felperes rosszhiszeműségét támasztja alá az, hogy csak napi 2 órára létesített munkaviszonyt a cég1 Kft-nél, amely éppen a TB ellátásban való részesülés minimum mértéke. A cég1 Kft. a felperes testvérének 1/1 arányú tulajdonában áll és ennek a cégnek volt korábban a felperes is a tagja, ezt a felperes eljárásának rosszhiszeműsége körében előadott érvelése ellenére az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. A felperes célja az volt, hogy a jogkövetkezménynek bíróság előtti érvényesítésével a munkáltatóját jelentős összegű kártérítés megfizetésére kötelezze és nem állt érdekében, hogy elhelyezkedjen, kizárólag a TB ellátás miatt jelentette be magát testvére cégében. Azzal a néhány darab önéletrajzzal, amit a felperes a perben becsatolt, a kárenyhítési kötelezettségének még nem tett eleget, nyilvánvalóan csak azokat az e-maileket csatolta, ahonnan elutasítást kapott, de bizonyára volt olyan hely is, ahova felvételt nyert volna 8 órában, ugyanakkor erre nem nyilatkozott. Álláspontja szerint a járvány nem minden vállalkozást érintett egyformán, a felperes mindenképp el tudott volna helyezkedni.

[14] Mindezeket túl kifogásolta, hogy az elsőfokú eljárás indokolatlanul hosszú időt vett igénybe, a három tárgyalás jelentős időközrel került megtartásra - amely jelentős többletköltséget okozott - holott a per egy tárgyalás alapján elbírálható lett volna. Mindez azt eredményezte, hogy a kártérítésként követelt összeg folyamatosan emelkedett.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte és a becsatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján 70.000 forint + Áfa másodfokú perköltség megfizetésére is igényt tartott.

[16] Visszautasította a rosszhiszemű eljárására vonatkozó alperesi érvelést és hangsúlyozta, hogy ilyenek éppen az alperes perbeli magatartása minősült. Kiemelte, hogy kizárólag a jogszabályokban meghatározott, a munkaviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos jogát kívánja érvényesíteni és a jogvita lezárására kötött megállapodást egyoldalúan az alperes hiúsította meg.

[17] Az alperes gazdasági nehézségeivel kapcsolatos érvelése körében rámutatott, hogy az alperesi egyszemélyes gazdasági társaságnak 2017. és 2019. között minden évben közel 300.000.000 forint árbevétele volt, a bolti forgalom esetleges visszaesését kompenzálta, hogy az online értékesítést továbbra is kiemelkedően működött, a webshop zavartalan működésének alátámasztására hirdetést is csatolt beadványa mellékleteként. Érvelése szerint

irreleváns az alperesnek a bolti nyitvatartásra vonatkozó hivatkozása, e körben utalt a kijárási korlátozás és a veszélyhelyzet megszűnésére vonatkozó jogszabályi rendelkezések pontos tartamára és ezzel összefüggésben arra, hogy 2020. június 18-tól teljesen életszerűtlen, hogy a korlátozások feloldása után az alperes 4 órában tartott volna nyitva.

[18] Hangsúlyozta, hogy az alperesnek nincs és nem is lehetett rálátása arra, hogy a cég1 Kft. hány órában kívánta és tudta foglalkoztatni, továbbá annak a körülménynek, hogy korábban ezen gazdasági társaság ügyvezetője volt, a per eldöntése szempontjából relevanciája nem volt. Kiemelte, hogy eredeti szakmája kultúrcikk, óra-ékszer eladó és ennek megfelelően mindvégig a kereskedelemben dolgozott, abból pedig, hogy a pandémia nem csak az alperesi üzletet érintette, egyértelműen következik, hogy a kereskedelemben való elhelyezkedési lehetőségei nagymértékben csökkentek.

[19] Éppen az alperes rosszhiszemű eljárását támasztja alá az a hivatkozása, hogy eltitkolná azon állásokra való jelentkezéseket, ahová felvételt nyert. A per elhúzóására vonatkozó alperesi kijelentés kapcsán rámutatott, hogy számára nem, hanem az alperesnek felróható, a halasztás iránti kérelmet, illetve az álláskeresés alátámasztására vonatkozó indokolásokat, kifogásokat alperes terjesztette elő, amelyeknek egyébként minden esetben hiánytalanul, határidőben eleget tett és a kért iratokat csatolta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[20] A fellebbezést nem alapos.

[21] A másodfokú eljárásban az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatára a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az alperes fellebbezésének korlátai között került sor. Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye körében az elmaradt munkabér összegszerűségét illetően vitatta és emiatt a perköltség leszállítását is kérte. Nem képezte a felülbírálat tárgyát az alperes által nem vitatott elsőfokú ítéleti rendelkezés, így a jogalapot érintő, valamint kártérítésként elmaradt jövedelem címén 800.000 forint összegig és a SZÉP kártya juttatásban marasztaló döntés.

[22] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben a tényállást helyesen állapította meg, helytálló következtetések levonásával a jogszabályoknak megfelelő helyes érdemi döntést hozott. A fellebbezés kapcsán mindösszesen az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.

[23] Az alperes elismerte a munkaviszony jogellenes megszüntetését, ennek jogkövetkezményéért az Mt. 82. § (1), (2) bekezdése alapján helytállni tartozott.

[24] Az Mt. 167. § (2) bekezdése értelmében nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, ami abból származik, hogy a munkavállaló a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. Ennek teljesítése vizsgálatkor az ügy egyedi sajátosságait kell értelmezni és értékelni (Mfv.I.10.372/2017/3.). A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit önmagában nem, csak az Mt. kártérítési szabályai alapján lefolytatott bizonyítás eredményeként lehet alkalmazni. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény rendelkező részének 7. pontja értelmében a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatban a bizonyítás a munkáltatót, mint károkozót terhelte. A KMK vélemény ezen pontjához fűzött indokolás értelmében a munkáltatónak „nem elegendő a munkavállalói kötelezettségre vonatkozó pusztá hivatkozása, hanem meg kell jelölnie azokat a tényeket, körülményeket, amelyek a hivatkozását alátámasztják, állítását bizonyítják arra vonatkozóan, hogy a perbeli időszakban a munkavállaló reálisan milyen jövedelmet érhetett volna el. A kárenyhítési kötelezettség terjedelmét a bíróság mérlegeli. A munkáltató bizonyítási indítványa alapján a bíróság nyilatkoztathatja a munkavállalót, hogy miként járt el a kárenyhítés érdekében”. A Kúria Mfv.I.10.036/2019/7. számú döntésében kifejezetten rögzíti, hogy a kárenyhítési kötelezettségét a munkavállaló akkor teljesíti, ha minden tőle elvárhatót megtett a kár csökkentése érdekében és akkor nem szegi meg ezen kötelezettségét, ha aktívan állást keres, hirdetésekre válaszol, állásinterjún vesz részt. A munkáltatóra háruló bizonyítás sikertelensége a munkáltató terhére esik, a bíróság hivatalból bizonyítást nem folytathat le, hivatalból „köztudomású” adatokat nem vehet figyelembe és emiatt az alperes által előadottak a felperes rosszhiszemű eljárásának alátámasztására semmiképp sem adnak alapot.

[25] Az előbbiekből következően nem lehetett értékelni a kárenyhítési kötelezettséggel összefüggésben az alperes gazdasági helyzetét, a koronavírus járvány miatti forgalomcsökkenést, kizárólag azt kellett vizsgálni, hogy a felperes mindent megtett-e az elhelyezkedése érdekében. A peradatok pedig alátámasztották, hogy a jogviszony felmondása után álláskereső támogatást igényelt, majd ezt követően több álláshirdetésre is jelentkezett, interjún is részt vett, sikertelenül, végül pedig a hozzátartozó cégénél létesített munkaviszonyt. Okszerűen fogadta el az elsőfokú bíróság ebben a vonatkozásban a megkötött munkaszerződést, hiszen hivatkozni az alperes sem tudott olyan munkáltatóra, ahol állítása szerint a felperes biztosan teljes munkaidőben el tudott volna helyezkedni, e körben konkrét tényelőadást nem tett és bizonyítási indítványt sem jelölt meg. E mellett azt is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a bérleti jogviszonyból származó jövedelem megtérült jövedelemként nem volt figyelembe vehető. Ugyanis ezen jövedelem alapjául szolgáló megállapodást a felperes még az alperessel fennálló munkaviszonya ideje alatt kötötte, illetőleg a Legfelsőbb Bíróság által az Mfv.I.10.357/2000. számú döntés elvi részében foglaltak szerint - amelyek irányadóak a jelen ügyben is - a kártérítés mértékét azzal a jövedelemmel kell csökkenteni, amit a munkavállaló a jogellenes megszüntetést követően létesített munkaviszonyában, vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyában ért el.

[26] Helyesen mutatott rá a felperes, hogy a tárgyalások elhalasztása terhére nem értékelhető, a kártérítési igény felemelésére - az időmúlásra tekintettel - a Pp. 521. § (2) bekezdése alapján jogszerű lehetősége volt.

[27] Figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezése a per főtárgyát – azaz az összecszerűségeket - érintően eredménytelen volt, így a pernyertesség, pervesztesség aránya sem módosult, ezért megalapozatlan volt az alperes fellebbezése a perköltség leszállítása körében is.

[28] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az érdemben helyes elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[29] A pertárgy értéke az alperes által a fellebbezésben vitatott követelés összegében alakult, amely 2.017. 400 forintot tett ki.

[30] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban pernyertes felperest megillető perköltség megfizetéséről a Pp. 81. § (1) bekezdése, valamint 83. § (1) bekezdése alapján határozott a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a felperes által megjelölt megbízási díj mérséklésével. E körben arra volt figyelemmel, hogy a felperes a másodfokú eljárásban egy beadványt csatolt (2 és fél oldal terjedelemben), az ítéltábla egy tárgyalást tartott és az ügy nem volt bonyolult megítélésű, valamint az alperes a követelés egy részét már nem is vitatta. A megítélt összeg megfelel az IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján számított, a pertárgyérték 2,5%-a szerinti mértéknek, amit a 4/A. § (1) bekezdése értelemben áfa is terhel.

[31] A feleket megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra tekintettel a le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerint számított fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság az alperest.

Budapest, 2021. június 24.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

Fővárosi Ítéltábla
2.Mf.31.084/2021/5/I

8

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró